

Un tast de... 'Homes en la meva situació', de Per Petterson PUNT DE VISTA. Planes 4 i 5

Protagonistes Toni Garcia Ramon
Periodista cultural Nacional. Planes 18 i 19

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIJOUS • 27 d'agost del 2020. Any XLV. Núm. 15464 - AVUI / Any XLII. Núm. 14334 - EL PUNT

NACIONAL

P6-12

La mascareta, de casa

ESCOLA • Educació en donarà als professors, però no als alumnes, que l'han de dur de casa

Creix l'interès per viure fora de la ciutat

IGUALTAT • La FaPaC reclama que se'n doni a tothom per garantir la mateixa protecció

La policia del comtat de Kenosha, durant les mobilitzacions de dimarts a la matinada en protesta pel tiroteig a un afroamericà a Wisconsin ■ EFE

Tràgica nit de protestes als EUA

Dos morts en enfrontaments entre manifestants i grups armats

EUROPA-MÓN. Planes 20 i 21

#CATALUNYALLIBERTAT

Concentracions estàtiques i cap manifestació massiva l'11-S

L'ANC preveu un centenar de plantades davant edificis estatals, que suspèn si el govern ho diu

NACIONAL. Plana 14

El ministeri estudia un permís pagat als pares en quarantena

Celaá veu "excés d'alarma" en l'inici de curs" i fixa la mascareta a partir dels sis anys

NACIONAL. Plana 13

Els contagis entre nens als casals, molt per sota de la mitjana

Un estudi mostra l'efectivitat dels grups petits i estancs i del rentat de mans

NACIONAL. Plana 8

L'ESPORTIU

Messi aposta pel Manchester City de Pep Guardiola

El Barça sosté que el vol, però es filtren xifres d'un traspàs i es prepara un vot de censura

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

Un estat de conveniència

El 14 de març, just a l'inici de la pandèmia, el govern del PSOE i Unides Podem va declarar l'estat d'alarma i va passar a controlar els Mossos d'Esquadra i les competències autonòmiques de sanitat i infraestructures. Es tracta d'una prerrogativa constitucional; però, per damunt de tot, era una opció política. A través d'aquella decisió es va posar de manifest (si és que no s'havia fet abans) que els partits espanyols (els d'esquerres i ja no cal dir els de dretes) no tenien cap confiança en l'invent de les autonomies; i que, en els casos importants, volien demostrar que qui manava de veritat era el poder central. Però han passat els mesos i, a còpia d'improvisació, descoordinació i errades, la gestió de la pandèmia s'ha convertit en una patata calenta. Hem passat de l'eslògan d'"aquest virus el parem units" a l'expressió, ben nostrada, del "campi qui pugui". I vet aquí com el govern espanyol, que mesos enrere trepitjava olímpicament les autonomies, ara s'hi refugia per espolsar-se qualsevol responsabilitat en els rebrotos que es puguin produir. "Sánchez es renta les mans", titulava ahir un diari que en 100 anys no ha passat de les tres lletres de l'abecedari; "Sánchez donarà suport a les autonomies que sol·licitin l'estat d'alarma", replicava un altre. Es digui com es digui, la conclusió és la mateixa: l'Estat de les autonomies no se'l creu ningú. Els uns, perquè voldríem passar a una nova etapa, la d'un estat propi; i els altres, perquè l'han convertit en la trinxera de l'immobilisme, al darrere de la qual no hi ha cap desig d'avançar, sinó senzillament un estat de conveniència.

EDITORIAL

La fractura amenaça els EUA

Els Estats Units continuen creixent després d'un nou atac brutal de la policia contra un ciutadà afroamericà. Aquest cop ha estat un home de 29 anys, Jacob Blake, crivellat a trets de manera frívola i irresponsable a Kenosha (Wisconsin), però fa tres mesos va ser l'assassinat igualment despietat de George Floyd a Minneapolis (Minnesota) i, el mes de març, la mort de Breonna Taylor assassinada a trets per la policia al seu apartament a Louisville (Kentucky). El problema no és nou i fa temps que s'ha obert als EUA el debat sobre l'existència d'un fort component racista en l'actuació policial i, per extensió, en la societat nord-americana, així com la necessitat de prendre mesures

respecte a això. L'impacte del moviment Black Lives Matter, sorgit arran de la mort de Floyd, ha fet créixer la consciència social en aquest sentit, però això no és suficient per evitar que la llista de víctimes afroamericanes de la violència policial continuï creixent, i amb aquesta el dolor de les famílies i la indignació de tota la comunitat afroamericana.

La desesperació de milions de ciutadans nord-americans, negres i també blancs, és comprensible perquè no veuen una reacció inequívoca i determinada de l'administració per posar fi a aquest problema, que d'altra banda amenaça molt seriosament la cohesió social. Ans al contrari, l'actitud del

president dels Estats Units, Donald Trump, menyspreant les protestes contra l'actuació policial i utilitzant els incidents en el marc d'aquestes protestes per criminalitzar-les i atiar el foc de la divisió racial i social no fan res més que llançar més gasolina al foc, amb l'agreujant de la complicitat d'un Partit Republicà aparentment adherit al missatge, el to i l'estratègia del magnat per conservar la presidència. La situació, complexa i perillosa, no augura bones notícies en el curt termini i posa el focus en Joe Biden i la capacitat dels Demòcrates per convèncer la majoria dels nord-americans i liderar des de la Casa Blanca el canvi de rumb urgent per a una societat cada cop més fracturada.

La vinyeta. Fer

La frase del dia

Elisenda Paluzie

PRESIDENTA DE L'ANC

“L'Onze de Setembre es farà una mobilització presencial molt descentralitzada amb estrictes mesures de distància”

Ombres d'agost

Imma Merino

'Matar un rossinyol'

“L'estiu era la nostra estació preferida: era quan dormíem en llits plegables a l'eixida de parets de tela mosquitera del darrere, o procuràvem dormir a la cabanya de dalt de l'arbre; era quan menjàvem tot allò que més ens agradava menjar; era

quan esclataven mil colors enmig de la terra eixarreïda; però, sobretot, era quan hi havia en Dill”, va escriure Harper Lee a *Matar un rossinyol* (*To kill a mockingbird*) posant-hi veu a Scout Finch, que, evocant la seva infantesa, és la narradora d'un relat que passa en tres estius successius en què ella i el seu germà Jem gaudeixen amb la presència del fantasiós Dill, inspirat en Truman Capote, amb el qual l'autora de la novel·la va fer amistat quan, de petit, ell passava els estius amb uns parents a Monroeville (Alabama).

La narració té un punt culminant en el judici en què l'advocat Atticus Finch, contrariant els seus conciutadans blancs d'una població fictícia (Maycomb, a imat-

ge i semblança de la Monroeville real) del sud dels EUA als últims anys trenta, defensa un home negre acusat falsament d'haver abusat d'una noia blanca d'una família (amb un pare borratxo i brutal) víctima de la pobresa i la ignorància. Finch ho fa perquè li ho dicta la consciència i, durant el judici, afirma que hi ha una institució al seu país en què tots els homes són iguals: els tribunals de justícia. Tanmateix, tot i que l'advocat demostra la innocència del seu defensat, la decisió racista del jurat contradiu tal idea en condemnar Tom Robinson.

Matar un rossinyol és, doncs, un relat sobre la pèrdua de la innocència, però també de com aquesta il·lumina la infan-

tesa en contra dels prejudicis, siguin els que menen al racisme o els que dimonitzen un home solitari que inspira la fantasia d'unes criatures que en reben regals (dipositats en un arbre) i, finalment, la seva protecció. I, com expressa la cita que encapçala l'article, ho és sobre l'estiu com un temps meravellós. Tot és reflectit a l'esplèndida pel·lícula de Robert Mulligan que, el 1962, va adaptar la novel·la publicada tot just dos anys abans. M'hauria agradat escriure també sobre un altre film de Mulligan que passa en un estiu, el del (19)42, però s'acaben les ombres i vull fer atenció al d'una nena catalana. Continuarà: demà, *Estiu 1993*, Carla Simón, 2017.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. Miquel Riera / mriera@elpuntavui.cat / @mrierapla

A boca de canó

No sé si han vist el vídeo en què un policia dispara a boca de canó a un home afroamericà que puja al seu cotxe a la ciutat de Kenosha, a l'estat de Wisconsin, als Estats Units. Si no l'han vist, els advertim de la cruesa de les imatges i si ja ho han fet, ja en són ben conscients, de la brutalitat d'una acció policial totalment incomprendible i fora de lloc. Que la víctima, Jacob Black, segueixi amb vida és un petit miracle després que, amb tota la sang freda, per l'esquena, a boca de canó i sense que l'home ofereixi resistència, un policia li dispari fins a set vegades. No una, ni dues, set vegades!

En la seqüència es veu com l'home va certament a la seva, no fa cas de la policia i, fins i tot, sembla que no estigui en bones condicions físiques o mentals, però, justament, per això, encara és molt més incomprendible la reacció de l'agent que dispara. Un servidor és pe-

“Què fa que un policia dispari set trets per l'esquena i a boca de canó a un home que no ofereix resistència?”

riodista i no pas policia, però sembla evident que hi havia altres opcions per aturar Blake abans que disparar-li, un fet que encara costa més d'entendre a Europa, on l'ús d'armes de foc per part dels cossos policials està molt limitat a accions de veritable perill.

Tot plegat encara és més horrible, si fos possible, quan se sap que, dins el ve-

hicle, hi havia els tres nens petits de Jacob Blake, que, naturalment, van veure com el seu pare queia abatut a trets sobre el clàxon del cotxe, que comença a sonar insistentment, com hem vist tants cops en les pel·lícules.

Què pot portar un policia a actuar d'aquesta manera tan brutal? Tenien por, els agents, que Blake tragués una arma del seu vehicle? Si és així, per què, en comptes d'apuntar-lo amb les pistoles, no el van intentar reduir? Però és que ni l'estrès constant de pensar que qualsevol persona que aturis pot ser portadora d'una arma, en un país en què n'hi ha milions, no és, ni de bon tros, raó suficient per justificar els polícies de Kenosha. Ni els de cap altre lloc.

Tot plegat només s'entén pel racisme latent i per la impunitat de què ha gaudit la policia nord-americana durant anys, uns elements que la política del president Trump només ha agreujat.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Contaminació acústica a Viladrau

■ L'empresa Liquats Vegetals està situada a Viladrau, al parc del Montseny. Fa cinc anys l'Ajuntament li va donar permís d'ampliació i des de llavors hem de suportar cada dia durant tot l'any –ja que la producció no s'atura mai– un soroll constant produït per les màquines.

Després de diversos requeriments, a l'Ajuntament, al Síndic i a la mateixa empresa, la situació continua sense resoldre's, afectant el dret a la salut i al benestar de les persones, així com causant perjudici sobre el medi ambient.

L'any 2018, arran de les queixes del veïnat, es va fer un estudi ambiental que bàsicament va servir per justificar l'empresa. La direcció admet que la fàbrica fa soroll i que no vol molestar, però no fa res per evitar-ho.

En la seva missió, Liquats diu: "Inspirar una alimentació saludable a través d'una relació honesta amb els ingredients, les persones i l'entorn", valors que no compleix, demostrant una insensibilitat respecte al medi i les persones del seu voltant.

Hi ha recursos tècnics suficients per aïllar les màquines i fer que Viladrau torni a ser un poble tranquil.

MARIA VILELLA MARTÍ, membre de la Plataforma Afectats Soroll Lliquats Viladrau (Osona)

Catalunya té dues llengües

■ Hi ha molts tertulians i polítics que acostumen a dir que Catalunya té dues llengües. Tenen raó: a Catalunya es parlen principalment dues llengües, i moltes altres també. Sobre el tema de llengües és interessant repassar la història. Fa més de 2.000 anys, els romans van conquerir molts territoris, entre els quals hi ha la península Ibèrica, i van anul·lar totes les llengües existents i implantar el llatí. Aquest llatí amb el pas dels anys es va anar canviant en les diferents zones i es va transformar en castellà, català, gallec, asturià, aragonès, aranès, etcètera. L'asturià i l'aragonès van ésser absorbits pel castellà, llengua més potent, fins a fer-los desaparèixer. Malgrat l'intent de fer desaparèixer les que queden, de moment encara no ho han aconseguit. Podem admetre que a Catalunya es parlen dues llengües, però una és l'autòctona del país i l'altra, que és molt culta i molt parlada al món, l'ha portat el gran volum de gent vinguda d'altres terres.

MARTÍ GUERRERO I COTS
L'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès)

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Cati Morell

La crisi de la balearització

La balearització és un concepte utilitzat en termes urbanístics i de sostenibilitat per explicar la urbanització massiva, desmesurada i abusiva a primera línia de mar sense tenir en compte la integració paisatgística ni la petjada ecològica. Aquest model, que es va desenvolupar sobretot entre els anys seixanta i setanta del segle passat, en plena dictadura, a l'illa de Mallorca, va alimentar corrupteles polítiques nascudes a l'entorn d'una economia especulativa. Les Balears van

Les Balears van passar del sector primari a ser exportadores de turisme

passar del sector primari a esdevenir grans exportadores de turisme. Sí, sí..., de producció turística. Les grans empreses turístiques de les Illes han exportat el model a Centreamèrica i han definit un sector econòmic mundial on l'experiència del plaer genera milions i milions de dòlars anuals que, amb la Covid-19, han entrat en un túnel, de moment, sense sortida.

La inseguretats derivada de la pobresa d'alguns països i que els grans complexos turístics del Carib superen creant grans illes de desconexió per als seus clients, no acaba de ser un model eficaç davant de la inseguretats d'un virus que encara no entén de classes. I mentrestant totes les baules de la cadena pateixen. I molt! Som conscients de la quantitat de sectors que arrossega el turisme?

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL FC BARCELONA

Josep Maria Bartomeu Mala gestió històrica

L'adeu de Messi hauria hagut d'arribar un dia, però per llei de vida i no ara. Que el millor futbolista de la història sigui culer, encadeni 20 anys al club i hagi dit sempre que vol acabar aquí, i marxi fart i de mala manera és fruit d'una gestió pèssima que exigeix un punt final immediat.

CAP DE PEDIATRIA DE L'HOSPITAL SANT JOAN DE DÉU

Juanjo García Més sobre la Covid-19

L'hospital Sant Joan de Déu ha presentat l'estudi Kids corona, fet als casals d'estiu per analitzar la capacitat de transmetre la Covid-19 dels infants, que ha revelat una taxa de transmissió del 0,3, sis vegades inferior a la de la població general en aquell moment (1,7-2).

ESCRIPTOR

Josep Igual Dietari de premi

El poeta i narrador de Benicarló, un dels escriptors de dietaris més perspicaços de la literatura catalana, acaba de presentar *L'eternitat enamorada*, el dietari pel qual ha estat guardonat amb el premi Joan Fuster d'assaig.

Un tast de... 'Homes en la meva situació', de Per Petterson

Homes en la meva situació

Club Editor

Autor: Per Petterson

Traducció:

Carolina Moreno

Gènere: Novel·la

Pàgines: 288

Preu: 19,90 €

El protagonista d'*Homes en la meva situació* s'acaba de separar. El trencament ha esborrat els contorns de les seves relacions, i ser pare o amant s'han convertit en objectes desconeguts. La seva solitud s'amaga sota les capes de dos paisatges: els carrers d'Oslo i els boscos que porten al fiord. Només troba el son en un Mazda de color cava o a les cases de les dones amb qui comparteix un tros de nit. *Homes en la meva situació* continua el cicle d'Arvid Jansen, 'alter ego' de Per Petterson. Club Editor ja n'ha publicat *Cap a Sibèria* i *Maleeixó el riu del temps*, a més de *Sortir a robar cavalls*, que va convertir l'autor en un referent.

Un diumenge pel matí

Era diumenge, setembre del 1992, poc abans de les set. Aquella nit havia sortit i l'última hora l'havia passada en una farmàcia del carrer Tollbu convertida en bar, però havia tornat sol a casa. En aquella època, aquell any, era gairebé anòmal, perquè no poques vegades anava al centre d'Oslo i, contra la meva natura, entrava a bars i cafès, traspassava la porta de locals sorollosos plens de fum on tot d'una em sentia com a casa i, sempre contra la meva natura, examinava els voltants i pensava, ¿on passaré la nit avui? Quan abandonava el cafè, el pub o el bar unes hores més tard, rarament ho feia sol. Al final d'aquells mesos havia conegut més dormitoris, més cases i més barris dels que hauria imaginat que pogués abastar un home com jo. Però la cosa va anar morint sola, jo volia ser una foguera i va resultar que hi havia més cendra que flama.

Així, quan va sonar el telèfon aquell matí, estava ajagut al meu llit. Baldat fins al moll de l'os i sense cap ganes d'agafar-lo. Havia begut, sí, però no tant, i segur que ni una gota després de les onze, havia agafat el bus de Tåsen al centre, havia baixat a la cruïlla on ara hi ha una rotonda i havia continuat a peu sota la pluja fina cap a Bjølsen, per l'església de Sagene. Quan vaig entrar al pis em trobava la mar de bé i ja no devia tenir ni una gota d'alcohol a la sang.

El que em baldava eren els somnis que havia tingut. Però explica-ho aquí, a la pàgina dos, què era el que em feia sentir esgotat. Caldrà que hi torni més endavant.

En tot cas, pretenia quedar-me al llit una hora més abans de llevar-me i fer el cafè, seure a l'escriptori i, per poc que pogués, escriure un parell d'hores encara que fos diumenge. Però el telèfon no es rendia. Vaig treure els peus del llit i vaig córrer cap a la sala a despenjar-lo, tenia la sensació que si el deixava sonar sense fer res cometria un delictes. Tota la vida m'he sentit forçat a contestar al telèfon, si no ho faig tinc por que em citin al tribunal.

Era la veu de la Turid. Feia un any que se n'havia anat de casa amb les nenes a viure a Skjetten, a unes cases adossades. Plorava i em va semblar que es tapava la boca amb la mà per esmoreir la veu, i aleshores li vaig dir, Turid, ¿què et passa?, però no m'ho volia dir. ¿Ets a casa?, vaig fer, i no, no era a casa, no. Però Turid, ¿on ets, doncs?, vaig dir, i res, no ho sabia. ¿No saps on ets?, i ella, plorant, va dir: no. No sabia on era.

Merda, vaig pensar. Si plora d'aquesta manera i no és a casa, ¿on són les nenes? Que en tinc tres! Amb mi no hi eren. La mare d'ella era a Singapur, la meva mare morta i el meu pare també, i bona part dels ger-

mans, tots morts. ¿Vols que et vingui a buscar?, vaig dir, donant per fet que ella no tenia el cotxe allà on fos, i sense deixar de plorar em va dir, sí, per això et truco, no tinc a ningú més, i vaig pensar, si no tens a ningú més tens ben poc... Però no és el que li vaig dir, sinó, doncs he de saber on ets. ¿Què veus al teu voltant? Una estació de tren, va dir plorant, groga, sense trens. D'acord, vaig dir, potser és massa d'hora, pensa que som diumenge. Aleshores ella va dir, no, no és això el que vull dir, no hi ha vies perquè hi passin els trens.

Vaig rumiar un moment, ¿on podia ser? No hi ha tants llocs a una distància raonable, havia de ser Bjørkelange, no se m'acudia res més, mare meva, eren cinquanta quilòmetres o més, potser seixanta, ¿què hi feia allà sense cotxe, sense ningú, a aquelles hores? Però no podia preguntar-l'hi, no n'havia de fer res, jo en tenia més que prou amb les meves coses, que tirava endavant més o menys. Tota la resta era aigua passada. Ni tan sols ho trobava a faltar al cap d'aquell any tan llarg, ara ja no, vaig pensar. Tanmateix, pensant-ho bé, no estava tan segur que fos veritat.

Ja sé on ets, vaig dir. Surto d'aquí a cinc minuts. Gràcies, va dir ella, i jo, trigaré una mica. Ja m'ho penso, va dir, i jo em vaig preguntar, ¿com pot ser que ja s'ho pensi si no sap on és?

Una cabina telefònica vermella encara en funcionament, una estació pintada de groc que es devia veure des de la cabina. Si l'havia encertada, no seria gaire complicat. És clar que podia tractar-se d'una altra estació de tren abandonada a molts quilòmetres en la direcció oposada, però no se me n'acudia cap.

Vaig passar per la dutxa, em vaig posar la jaqueta curta James Dean i vaig baixar corrents les escales amb mig panet a la mà, cap al pàrquing, a tocar de la parada del bus, davant de l'edifici d'obra vista on vivia, a la plaça Advocat Dehli de Bjølsen, i vaig pujar al meu cotxe familiar de tretze anys, un Mazda 929 de color cava.

Hi vaig ser en tres quarts d'hora. És a dir, molt ràpid, però més ràpid hauria comportat presó.

A l'entrada de Bjørkelangen vaig girar a mà esquerra a la cruïlla de la benzineria i avall, per la cooperativa de gra Felleskjøpet, amb el seu logo pintat directament a les sitges cilíndriques que pugen fins al cel, una espiga groga entre les lletres verdes F i K. A la cruïlla següent vaig girar a mà dreta pel carrer de l'estació, on hi havia hagut l'hotelet amb el cafè; ara totes les finestres a les fosques, ni un llum encès, o sigui que l'havien tancat des del últim cop que vaig ser-hi, cosa

Els boscos noruecs, a més de la ciutat d'Oslo, són els dos espais on es mou el protagonista de la novel·la ■ PIXABAY

gens estranya perquè ¿com havia de sobreviure un hotel al poble de Bjørkelangen?

Una mica més avall, com era d'esperar, hi havia la cabina telefònica vermella, no gaire lluny de l'antiga estació. Vaig aparcar davant de l'edifici i vaig sortir. També hi havia la parada de l'autobús, amb tot l'aspecte de ser l'última de la línia, però no veia la Turid enlloc.

A la parada, ni un autobús, calma total, el meu cotxe era un dels tres que hi havia aparcats. Els altres eren un sedan i un cotxe familiar, Volvo tots dos, blaus tots dos, cap de nou. Segur que a Bjørkelangen tothom sabia identificar el propietari de cada cotxe i el meu Mazda devia cridar l'atenció, amb la seva decadència de color cava mig menjada pel rovell i una matrícula que no havien vist mai per aquí, ves a saber si algun veí no estava dient ¿de qui nassos és aquest cotxe? en veure'l per la finestra d'un edifici d'allà al voltant. Pensant-ho em posava nerviós. Era qüestió d'entrar i sortir ràpid. Era evident que la Turid no m'esperava davant de l'estació, a la vista de tothom, i vaig donar la volta a l'edifici fins a l'entrada principal, o el que devia ser-ho quan les vies brunyides s'esmunyien a dins de l'estació, procedents de Sørumsand a l'oest, i sortien per l'altra banda amb un tren a sobre i el revisor inclinat al marxapeu, amb la bandera verda voleiant a la mà i el xiulet als llavis, cridant Al tren!, Al tren! i tornant a xiular, orgullós del xiulet i del so que en treia, ¿i qui no se n'hauria sentit?

Avançament editorial

Però era una via estreta i ja havia perdut la batalla del futur a la generació anterior, o potser abans, encara que no fes més de vint o trenta anys que el tren encara arribava, confiat, a Bjørkelange i continuava rabent cap a Skullerud, al sud, fins al llac interior i el vapor que et podia transportar per les encluses des del cor del país fins al fiord exterior d'Oslo, i d'allà a qualsevol cap de món, a Espanya, a Amèrica si aquest era el teu destí, i no era un trajecte gaire llarg fins a Sørumsand o Skullerud, el dialecte que hi parlaven era si fa no fa el mateix, i les vies feia molts anys que les havien arrencat i n'havien fet ferralla, i no n'havien posat de noves.

La Turid estava asseguda damunt l'herba, amb el front als genolls, al marge que baixa al riu que jo sabia que es diu Lier. Ho sabia tot de tots aquells poblets escampats per una gran extensió a l'est del país, Østlandet. L'havia recorreguda en cotxe tota sencera, hi havia passat incomputables vegades, sol, de dia i de nit, algun cop amb les nenes al seient del darrere, totes tres o només una, la Vigdis en general, que era la gran. Havia fet quilòmetres i més quilòmetres, fins que me n'afartava. En aquell moment n'estava molt fart. De les carreteres. Dels cotxes, del Mazda i del Ford, de l'Opel, de la marca que fos, dels cotxes amb canvi manual i automàtic, dels que van amb benzina i dels dièsel descomunals, dels que no fan soroll i dels que arrossegueu una fumera repugnant per l'asfalt, com una cua negra que els surt del tub d'escapament. No vaig calcular mai la quantitat de CO₂ que arribava a desprendre en aquests tombos amb cotxe, probablement una xifra criminal, la veritat és que la idea em turmentava, hi pensava sovint, havia passat nits en

blanc comptant litres de carburant i metres cúbics d'emissions, però ¿què podia fer-hi? ¿Prendre una pastilla? ¿Que no contaminen, les farmacèutiques? Segur que sí, molt, encara que no sabés amb quins components ni de quina manera, si pervessaments líquids al sòl o abocant porqueria a l'atmosfera, o si era una devastació narcotitzant generalitzada.

El que hauria pogut fer era portar el diari d'aquella època. Segurament n'hauria sortit un llibre d'uns quants centenars de pàgines, vaig pensar, hauria tingut interès en termes geogràfics, topogràfics, biogràfics sobretot, aleshores vivia deficiat, feia temps, i no hi havia manera d'allunyar-me del cotxe. Durant el darrer any s'havia convertit en una droga. ¿Què podia fer de mi, a les nits? O el centre d'Oslo o el cotxe, i sortia a fer una copa al bar amb la mateixa freqüència que m'asseia al volant.

Pel moviment de les espatlles vaig veure que encara plorava, ¿com podia plorar tanta estona? No era fàcil d'entendre, però tampoc no sabia què havia passat, i no havia pensat a preguntar-l'hi, era la seva vida, no la nostra.

Després d'un intent absurd i fracassat de carregar-la a coll com fan els bombers, vaig haver d'entaforar-la al seient del copilot. No va ser fàcil, tenia les cames de goma, com si no hi tingués articulacions; primer vaig pensar que anava borratxa, segur que s'havia emborratxat, potser molt, però ja li havia passat, ella em repetia, perdona, Arvid, i jo li deia, rela-

xa't, Turid, tot anirà bé, encara que hauria anat molt millor si no s'hagués relaxat tant. Mai l'havia vista així en tota la nostra llarga vida en comú i ara em veia obligat a abraçar-la, però no notava el seu cos com abans, i això em desconcertava; m'havia esperat ni que fos una mica de reconeixença al palmell de les mans, alguna sensació familiar, per lleu que fos, i en canvi percebia el seu cos com una cosa privada i al mateix temps més nítida, sí, precisament per això, no com un cos que s'allunyava sinó com un cos del tot nou i afilat que s'apropava. Ara bé, no era qüestió d'agafar el rave per les fulles, no era a mi que s'apropava, i vaig haver de posar les mans de manera que no toquessin llocs que haurien tocat abans, feia només un any de l'última vegada, però tampoc no recordava si aleshores encara l'abraçava, segur que no, parapepat en mi mateix tenia massa por, si l'abraçava podia passar qualsevol cosa.

Per Petterson

Per Petterson (Oslo, 1952) va treballar uns quants anys com a obrer, llibreter i traductor, abans de fer el seu debut literari el 1987 amb la col·lecció de relats *Cendra a la meua boca, sorra a les meves sabates*. El 1990, poc després de publicar la seva primera novel·la, el colpeix una tragèdia familiar –pare, mare, un germà i una neboda moren en l'incendi del ferri a bord del qual anaven a Jutlàndia–. El 2003, amb *Sortir a robar cavalls*, conquereix els lectors i els guardons literaris d'arreu del món, en més de cinquanta llengües. Des d'aleshores ha publicat *Maleixo el riu del temps* i *Jeg nekter*.

Foto: CLUB EDITOR

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Concentracions estàtiques arreu en l'Onze de l'ANC

■ L'entitat descarta cap “manifestació massiva” i preveu un centenar de plantades davant edificis estatals d'Hisenda, Seguretat Social i Justícia ■ Les suspendrà si el govern ordena el confinament

Protestes estàtiques com aquesta de l'ANC, Òmnium i els partits davant la delegació del govern espanyol, al juny, són el model per a la Diada ■ JOSEP LOSADA

Xavier Miró
BARCELONA

L'Assemblea Nacional Catalana (ANC) ha dissenyat una mobilització de l'Onze de Setembre “modular” per si cal fer canvis, fins i tot dràstics, d'última hora com a conseqüència de l'agreujament de la situació sanitària. Precisament arran del confinament domiciliari de la població a la primavera, l'entitat ja va concebre una mobilització

virtual a través de les xarxes socials per si a la Diada estava vigent l'ordre de no sortir de casa excepte per comprar aliments, assistir als serveis sanitaris i per emergències.

Però, ara com ara, la previsió és tota una altra. El govern no preveu ordenar el confinament general i, tot i l'augment progressiu de positius de SARS-CoV-2, l'objectiu és que, aquest setembre, la població activa torni a la

feina i els estudiants a les escoles, instituts i universitats. Aquest és el principal argument al qual s'agafa l'ANC per organitzar cap a un centenar de protestes poc concorregudes i amb totes les mesures de prevenció arreu del país, que suspendrà si s'ordena el confinament. Havent de justificar-se per mantenir aquesta presència al carrer quan el govern ha prohibit “trobades socials” de més de deu persones, la

presidenta de l'entitat, Elisenda Paluzie, va afirmar ahir en una entrevista a RAC-1 que no renunciaran al dret a la manifestació quan es permet l'ús del transport públic, s'obriran les escoles i, fins i tot, “el dia que decideixin organitzar eleccions catalanes”. De fet, Paluzie explica les mesures estrictes que l'ANC adoptarà per evidenciar que el risc de contagi serà molt menor que, per exemple, als com-

bois de metro. Després de conèixer les condicions establertes per les autoritats de Protecció Civil (Proci-cat), l'entitat ha decidit que les concentracions tindran un nombre limitat de participants, separats per dos metres de distància, que protestaran estàticament, que no es faran en carrers estrets, s'hi controlaran els accessos i on els participants es dispersaran individualment i no en grups quan es donin

per finalitzades. Els organitzadors no descarten fins i tot establir una inscripció prèvia i marcar a terra amb guix o pintura no permanent l'emplaçament de cada participant.

Paluzie les qualifica de “concentració tipus Km. 0” perquè es faran en 62 municipis –en poden ser finalment més perquè les assemblees territorials van proposant nous punts– en una descentralització que evitarà el massiu moviment de gent que han comportat les grans manifestacions de la Diada.

Fins i tot s'ha concebut una pancarta tipus lona, que és plegable i que pot

La frase

“L'independentisme ha d'exposar al carrer el seu missatge polític amb moltíssimes mesures l'Onze”

Elisenda Paluzie
PRESIDENTA DE L'ANC

dur i desplegar o penjar una sola persona sense necessitat que l'hagin de dur diverses.

Tal com tenia prevista la direcció nacional, les concentracions seran plantades estàtiques davant o al voltant de seus de l'administració de l'Estat: delegacions d'Hisenda, de la Tresoreria de la Seguretat Social i del Servei Públic d'Ocupació (SEPE). Però la descentralització també organitzativa i l'objectiu de reduir l'aglomeració en actes de capital de comarca farà que també diverses assemblees territorials facin concentracions reivindicatives davant d'estacions de Renfe i jutjats. “L'Onze l'independentisme ha d'explicar i exposar al carrer el seu missatge polític amb moltíssimes mesures”, defensava Paluzie. ■

MÉS 11-5

Discursos en línia des de la plaça Letamendi

L'acte central serà davant l'Agència Tributària de la plaça Letamendi. Hi haurà els discursos en línia d'ANC, Òmnium i AMI. En una pantalla es projectaran les imatges de les concentracions d'arreu.

Plantades a Sants, Universitat i passeig de Gràcia

A Barcelona també hi haurà plantades davant la seu de la Tresoreria de la Seguretat Social al passeig de Gràcia, del Banc d'Espanya a la plaça Catalunya, a Universitat i a l'estació de Sants.

La xarxa virtual es converteix en eina permanent

La xarxa independencia.cat que l'ANC ha dissenyat com a Diada virtual si no es podia fer res al carrer també recollirà l'Onze fons per a blocs solidaris de la xarxa però continuarà activa després.

“El dret de ser independents” i altres lemes

“El deure de construir un futur millor, el dret de ser independents” és el lema central d'enguany, però n'hi haurà d'altres que denunciaran els déficits fiscal, sanitari i de serveis públics.

Elisenda Paluzie, presidenta de l'ANC

Paluzie veu el debat electoral “molt enverinat”

Paluzie va rebutjar de donar la seva opinió sobre si el govern català ha d'avançar o no eleccions perquè, va advertir, és un debat “molt enverinat pels interessos electorals dels uns i dels altres”.